MARIETTE
LINDSTEIN
LAHKON
LAPSET
LAHKO 3
ATENA

Ruotsinkielinen alkuteos
Sektens barn

© Mariette Lindstein
by Agreement with Enberg Agency, Sweden

Atena Kustannus Oy
atena.fi

Isbn 978-952-300-655-3

Painettu EU:ssa 2020

PROLOGI

Tytön huuto leikkaa ulvovaa tuulta. Vic pitelee tytön ranteita rautaisessa otteessa ja kiskoo häntä pitkin karua maata. Haluan pysäyttää Vicin, mutten oikeastaan voi tehdä mitään, kun hän on tuollainen. Tunnistan hänestä sykkivän energian. Hän on ylikierroksilla äkkinäisen ideansa vuoksi, ja viha tuntuu lietsovan hänen voimansa epäinhimillisiksi.

Tiesin tytön olevan erityinen heti kun näin hänet ensimmäisen kerran. Hän pisti silmään väkijoukosta, kimmelsi kuin Venus kylmänä talviyönä. Hänen silmänsä tuikkivat ja posket olivat punaiset. Hiukset lepäsivät hartioilla ja ulottuivat aina vyötärölle saakka. Hänessä oli vallattomuutta ja ilkikurisuutta, jollaista en ole nähnyt kenessäkään muussa. En ole koskaan nähnyt ketään kauniimpaa.

Nyt hän kirkuu kuin hullu. Hän potkii ja yrittää saada käsiään vapaaksi, mutta Vic on liian vahva. Olemme Pirunpaaden luona rinteessä. Vic kiskoo tyttöä kallioita kohti, ja tiedän, minne hän aikoo. Vanhalle vihtahousulle, kaikista korkeimmalle kielekkeelle, joka irvistelee yläpuolellamme torahampaineen, kurottaa meren ylle ja hipoo hiilenharmaita pilviä konkkanokallaan.

»Ei sinne!» kiljun, mutta Vic ei kuuntele.

Hän tempoo kärsimättömästi tytön käsivarsia, mutta tyttö pistää vastaan ja saa Vicin melkein horjahtamaan. Silloin Vic laittaa käsivarren tytön kaulan ympärille ja puristaa, kunnes tyttö vaikenee. Tyttö nytkähtelee avuttomasti ja valahtaa rennoksi kalliolle.

Vic raahaa tyttöä ylöspäin, kiipeää kuin vuorikauris, joka tuntee jokaisen kiven ja kallionkolon, aina ylöspäin kohti Vanhaa vihtahousua.

»Lopeta! Päästä hänet!» karjun, mutta tuuli vie äänen.

Kuulen vain tuulen ulvonan ja kylmän meren kuohunan. Olemme kaukana kaikesta. Aallot pärskyvät villisti korkeuksiin. Kalalokit lentelevät sinne tänne. Hämärtyy. Tuulee joka suunnasta yhtä aikaa. Kalpea puolikuu syöksähtää esiin repaleisten pilvien takaa. Kartanon ajastetut valot syttyvät ja valaisevat takanamme olevaa kanervikkoa kelmeästi.

Katson tyttöä yhä uudelleen. Jos yritän päihittää Vicin, hän paiskaa tytön alas. Minun pitää jotenkin murtautua Vicin hulluuden läpi ja saada häneen yhteys.

He ovat nyt Vanhalla vihtahousulla, juuri siinä kohdassa, missä kivi työntyy meren ylle. Näen Vicin kiskovan tyttöä ylös kiihkeästi ja kärsimättömästi.

»No, meinaatko auttaa?» hän huutaa minulle. »Heitetään tyttö mereen, niin päästään hänestä. Älä nyt näytä niin järkyttyneeltä. Kukaan ei saa koskaan tietää.»

Jalkani pettävät. Putoan polvilleni rinteeseen ja karjun, että Vicin pitää lopettaa, mutta hän vain katsoo minua röyhkeästi, kuin haastaen.

Katseemme kohtaavat, mutta Vic ei ole oma itsensä. Hän näyttää isältä, ilme on ivallinen ja sekopäinen. Hänen silmänsä ovat kuin kaksi suoraan sieluuni mönkivää mustaa matoa.

Päätä jomottaa, jokin pyrkii ulos. Jomotus muuttuu itsepäisemmäksi ja pahemmaksi. Kuin aivoni halkaistaisiin moottorisahalla.

Kiljun ainoan asian, jonka keksin.

»Isä kyllä raivostuu ihan tosissaan.»

Sanon sen ja tajuan sen olevan totta.

Vic tuijottaa minua suu auki ja näyttää kauhistuneelta. Hetken ilahdun siitä, että olen saanut viestin perille, mutta sitten

tajuan hänen huomanneen jotakin takanani. Tiedän kääntymättäkin kenet hän näkee. Varjo lankeaa ylleni kuin odottamaton auringonpimennys. Minut valtaa tunne jostakin synkästä ja pahaenteisestä. Meri ja tuuli ovat vaimenneet. Ilma tuntuu erilaiselta, raaemmalta.

Tuijotamme toisiamme sekunnin ajan. Välillämme on jotakin. Tiedämme kumpikin, että joku seisoo yläpuolellamme.

Tiedämme, että elämän suunta on muuttunut eikä palaa koskaan ennalleen.

1

Televisio oli korviasärkevän kovalla. *Tuulennopeus voi olla jopa 50 metriä sekunnissa, mikä on korkein Länsi-Ruotsissa mitattu lukema…*

Sofia laski ruokakassit keittiöön, meni olohuoneeseen, riuhtaisi kaukosäätimen Benjaminin kädestä ja sammutti television.

»Mitä nyt?» Benjamin kysyi.

»Älä vain istu siinä, tee jotain.»

»Se oli oikeasti kiinnostavaa. Siinä kerrottiin, miten pitäisi valmistautua.»

»Ei sitä ole vaikea päätellä. Hae puutarhakalusteet sisään ja kiinnitä kaikki irtain. Ostin ruokaa muutamaksi päiväksi. Tarvitsemme myös lämpökynttilöitä, taskulamppuja ja sellaista. Tiedätkö, missä Julia luuraa?»

»Ei aavistustakaan. Tulee varmaan päivälliselle.»

Benjamin nousi, astui Sofian luokse ja laski kätensä tämän hartioille.

»Kuule rakas, älä hermoile myrskyn takia. Kaikki sujuu hyvin. Sääheput eivät vain halua joutua vastuuseen siitä, etteivät ole varoitelleet ihmisiä tarpeeksi. Ei se kuitenkaan ole niin paha kuin sanotaan. Murehdit turhia.»

»Kohta se selviää», Sofia sanoi ja astui pois Benjaminin käsien ulottuvilta.

Sofia oli hermostunut myrskyn vuoksi. Se ei johtunut vain siitä, kuinka huolestuneilta meteorologit vaikuttivat. Jokin vaivasi Sofiaa, eikä hän päässyt eroon ikävästä aavistuksesta. Hän meni keskelle pihaa katselemaan järvelle. Oli niin luonnotto-

man rauhallista, että iholla tuntui kylmät väreet. Ei kuulunut lainkaan linnunlaulua. Puiden takana näkyi peilityyni vesi. Vain putoamaisillaan oleva haavanlehti vapisi hullun lailla oksassaan. Taivas oli lähes kirkas. Muuttolinnut liukuivat äänettömästi kuin purjelentokoneet taivaan poikki. Oli niin hiljaista, että Sofia kuuli korvissaan heikon huminan. Se ei vaimennut koskaan.

Syysilma oli kirpeää ja viileää. Jossakin poltettiin lehtiä. Sofia piti siitä tuoksusta, mutta nyt se sai hänet kaihoisaksi. Kuulosti siltä kuin joku olisi huokaissut hänen yläpuolellaan, mutta heikko tuulenpuuska vain hyväili puiden lehtiä. Sitten tuli taas hiljaista. Sofia tunsi kurkussaan palan.

Täällä minulla on kaikki, hän ajatteli. Upea mies ja tytär, hieno talo. Silti seison tässä mieli maassa.

Sofia häpesi, että oli tiuskinut Benjaminille. Viime aikoina hän oli ollut levoton ja ärtyisä. Hän tiesi syynkin, muttei halunnut myöntää sitä edes itselleen, saati Benjaminille. Hän oli alkanut taas nähdä unia Franz Oswaldista. Viidentoista vuoden tauon jälkeen kulttijohtaja oli palannut Sofian uniin. Raiskaus, jota hän oli työstänyt ja käynyt läpi, kunnes tunteet olivat kadonneet, kunnes hänet oli puristettu sielua myöten tyhjiin, oli palannut mieleen. Mielikuvat olivat nyt aiempaa tarkempia. Hän muisti yhtäkkiä uusia asioita, näki tapahtuneen aiempaa tarkemmin ja selkeämmin.

Kaiken järjen mukaan Oswald oli painunut maan alle. Hän ei ollut näyttäytynyt virallisesti melkein kymmeneen vuoteen ja hänen sanottiin oleskelevan ViaTerra-kultin kartanolla Dimöllä. Hän kuulemma kehitti uusia teesejä.

Huhuttiin myös, että hän oli menettänyt järkensä. Sofia toivoi synkempiä asioita. Hän toivoi Oswaldin kuolleen ennenkuulumattoman tuskalliseen sairauteen ja ViaTerran äälıöiden hytisevän rutiköyhinä ilman sähköä syrjäisessä kartanossaan.

Franz Oswaldista puhuttiin edelleen. Aivan kuin karismaattisen kulttijohtajan legenda olisi ikuinen. Siitä huolimatta, että viisitoista vuotta sitten Franz oli ollut vankilassa alaikäiseen kohdistuneesta päällekarkauksesta, monet palvoivat häntä yhä. Sofia yritti uskotella itselleen, että Franz oli vetäytynyt julkisuudesta pysyvästi, että hän oli ehkä jopa kuollut, mutta hän vaistosi, että Franz oli elävien kirjoissa mitä suurimmissa määrin.

Sofia huomasi sormiensa tärisevän. Varmasti kylmän vuoksi. Hän palasi sisälle ja meni kylpyhuoneeseen huuhtelemaan käsiään lämpimällä vedellä.

Lavuaarin yläpuolella olevasta peilistä katsoi yhä se sama tyttö, joka oli paennut ViaTerrasta. Kahdesti. Tyttö oli vain saanut hienoisia ryppyjä silmäkulmiin ja naurujuonteet suun ympärille. Hiukan harmaata otsatukkaan. Näyttikö hän vähän riutuneelta? Oliko mitään kunnon syytä sille, että lähestyvä myrsky ja unet Franz Oswaldista saivat hänet näin tolaltaan?

Puhelin värähti. Sofia otti sen taskustaan ja näki Julian viestin ruudulla. *Tulen joskus illalla.* Kuin kaikki olisi normaalisti. Kuin hän ei edes tietäisi myrskystä. Sofia kauhistui ajatellessaan, että ehkä Julia ei tiennyt myrskystä. Hän yritti soittaa, mutta kuuli vain kipakan vastaajaviestin. *Hei, äiti, kun ei kukaan muu kuitenkaan jätä viestiä, niin tiedoksi vaan, että kaikki on hyvin. Soitellaan. Heippa!*

Julian synnyttyä Sofia oli pian ymmärtänyt synnyttäneensä pyörremyrskyn. Varsinaisen puhurin, josta kasvoi pian hirmumyrsky. Sofia ei pystynyt hallitsemaan Julian energiaa, Benjamin vielä vähemmän. Juliassa ei ollut jälkeäkään Benjaminista. Hän oli perinyt Sofialta hiusten värin, tummat silmät ja kasvonpiirteet, mutta hänessä oli muutakin, pinnan alla väikkyi jotakin intensiivisempää. Julia nautti elämästä huolettoman

uhmakkaasti ja täysin rinnoin. Kuten voitettuaan keväällä laulukilpailuohjelman televisiossa. Koko Ruotsi oli hellinyt häntä, mutta hän oli vain kohauttanut olkiaan sanoen: »Äh, laulaminen ei taida olla mun juttu.» Julia sanoi haluavansa pitää hauskaa, kunnes keksisi »elämäntehtävänsä». Jostakin syystä Julian tuleva elämäntehtävä huolestutti Sofiaa.

Juliassa oli muutakin kuin asenne, joka sai hänet erottumaan joukosta. Hän oli jotenkin enemmän läsnä. Vaikka huoneessa olisi sata ihmistä, Julian huomasi ensimmäiseksi. Hän oli kerrassaan poikkeuksellinen.

Sofia oli aiemmin kohdannut vain yhden samanlaisen ihmisen.

Hän lähetti viestin: *Vastaa, kun soitan.* Hän odotti hetken. Soitti Julialle kolme kertaa, ennen kuin tämä vastasi tiuskaisten: »Mitä nyt?»

»Tule heti kotiin.»

»Miksi?»

»Myrsky lähestyy. Meidän pitää varautua siihen.»

»Ettekö voi hoitaa sitä isän kanssa?»

»Ei se onnistu. Tule heti kotiin. Et saa ajaa myrskyssä skootterilla.»

»Äh, ne liioittelee vain.»

»Älä ole siitä niin varma. Meteorologit näyttävät telkkarissa pelokkailta. Ne antoivat myrskylle jopa kauhean nimen. Herkules.»

»Okei, mä tuun ihan kohta.»

Benjamin seisoi eteisessä. Sofia katui aiempaa kiukutteluaan ja halasi Benjaminia.

»Anteeksi, kun tiuskin. Tämä jatkuva puhe myrskystä hermostuttaa.»

»Ei se mitään. Näytät väsyneeltä, rakas. Jotenkin surulliselta.»

Sofia ei ollut osannut odottaa sitä.

»En pidä siitä, kun asiat muuttuvat», hän sanoi katsoen

Benjaminiin. »Hyvä, ettet koskaan muutu, pysyt aina samanlaisena.»

Benjamin oli heidän elämänsä ankkuri. Kun hän oli ollut göteborgilaisessa kuljetusfirmassa, joku oli keksinyt hänen logistiikkalahjakkuutensa ja suostutellut hänet perustamaan oman konsulttipalvelun. Benjaminin yritys menestyi ja hän työskenteli kotoa. Hän pystyi elättämään heidät vaikeuksitta ja he olivat voineet ostaa talon Orustin saarelta.

Joitakin vuosia sitten Sofia oli lopettanut työn kirjastonjohtajana toteuttaakseen unelmansa auttaa kulteista karanneita ihmisiä. Nyt hän piti turvakotia yhdessä Anna Hedbergin kanssa, joka oli myös paennut ViaTerrasta. Turvakoti sai tukea valtiolta ja Benjamin avusti taloudellisesti tarvittaessa. Voittoa ei vielä tullut, mutta Sofia rakasti työtään.

Nyt hän huomasi, että perheen koira Denzel vapisi sohvan alla.

»Kuinka kauan se on ollut tuollainen?» hän kysyi Benjaminilta.

»Aamusta saakka. Oli vaikea saada se lenkille.»

»Onkohan se sairas?»

»Tuskin, se varmaan tuntee myrskyn lähestyvän. Eläimet aavistavat sellaiset jutut.»

Sofia laskeutui polvilleen ja veti koiran sohvan alta. Hän tuuditti sitä sylissään, mutta se vain tärisi.

»Haluatko ulos?» Sofia kysyi ja avasi takaoven, mutta koira asettui makuulle ja käänsi päänsä poispäin. Sofia kiinnitti hihnan kaulapantaan ja kiskoi koiran pihaan, jossa se pissasi kuuliaisesti ja alkoi sitten kiskoa takaisin sisään.

Sofia näki horisonttiin ilmestyneet likaisenharmaat ja violetit pilvet. Heikko tuuli kohisutti lehvästöjä. Musta vesi väreili niin, että vedenpinta näytti häiriöltä tv-kuvassa, mutta edelleen oli hiljaista. Ei kuulunut linnunlaulua. Tiellä ei ollut autoja. Tuntui kuin heidät olisi hylätty rajaseudulle.

Benjamin tuli pihalle. Hän kuunteli kuulokkeilla jotakin puhelimeltaan, mutta riisui kuulokkeet Sofian nähdessään.

»Tästä tulee kuulemma hirmumyrsky. Jos siitä tulee niin paha kuin väitetään, saan kamalasti töitä myrskyn jälkeen», Benjamin sanoi.

»Kuinka voit ajatella sellaista?»

»Pitää ajatella positiivisesti.»

Niin Benjamin aina tekikin.

»Hei, Julia tulee!»

Benjamin osoitti skootterilla ajavaa Juliaa. Hiukset lepattivat tytön takana tuulessa. Julia ajoi niin kovaa, että Sofia pelkäsi hänen ajavan pihatien ohi, mutta tyttö selvisi mutkasta ja ajoi nurmikolle Sofian eteen.

»Onko nyt hyvä?» hän kysyi mutristaen suutaan mielenosoituksellisesti.

Luojan kiitos, Sofia ajatteli. Nyt ei ole hätää. Selviämme tästä kyllä.

Heidän mennessään nukkumaan keskiyön aikoihin tuuli oli voimistunut ja vinkui nurkissa. Kattopalkit vaikeroivat. Tilanne ei kuitenkaan vaikuttanut vaaralliselta tai vakavalta. Sähköt olivat katkenneet kesken uutisten. Kuvassa toimittaja oli hytissyt tuulen painaessa häntä taaksepäin. Silloin he olivat vielä uskoneet, että oli turvallista mennä nukkumaan ja myrsky olisi ohi aamuun mennessä. Kukaan heistä ei halunnut istua kuuntelemassa taloa piiskaavaa tuulta.

Julia veti patjansa Sofian ja Benjaminin makuuhuoneeseen. He juttelivat hetken, tirskuivat pimeässä ja saivat unen päästä kiinni.

Muutamaa tuntia myöhemmin Sofian herätti hirveä rysähdys. Hän pomppasi ylös sängystä. Tuuli ei enää ulvonut, se karjui raivoisasti. Oli aivan pimeää, pimeämpää kuin kylmimpinä talviöinä. Kattopalkit natisivat niin, että kuulosti siltä kuin koko katto olisi lähdössä lentoon. Sitten kuului korviahuumaava räsähdys, kun lasi hajosi.

Herkules-myrsky oli saapunut.

LAHKO-SARJASTA SANOTTUA:

»Niin koukuttavaa luettavaa, että en malta odottaa seuraavaa.»
WHITE AND FRESH -BLOGI

»Kylmäävän todentuntuinen.»
THE GUARDIAN

»Superkiinnostava dekkari lahkoon liittymisestä.»
KODIN KUVALEHTI

Kansi: Maria Sundberg / Art by Sundberg

LAHKON VARJO
TAHRAA LAPSUUDEN

Kun armoton syysmyrsky pyyhkäisee Ruotsin yli, se vie mennessään myös viisitoista rauhallista vuotta. Myrskyn siivellä Sofian vihollinen, ViaTerra-lahkon johtaja Franz Oswald, nousee maailmanmaineeseen. Hiljaiselon vuosinaan Oswald on kasvattanut kaksospojistaan Thorista ja Vicistä lahkon uskolliset soturit. Mutta hyväksyvätkö pian täysi-ikäiset pojat kaiken, mitä heille opetetaan? Voiko vapaa tahto versoa myös äärimmäisen aivopesun uhrissa?

Sofia ja Franz Oswald kohtaavat vielä kerran mielipuolisessa kissa ja hiiri -leikissä, jonka tuhoisaan imuun tempautuvat myös Sofian tytär ja Oswaldin kaksospojat. Ja vain yksi voi voittaa.

Piinaavan LAHKO-sarjan kolmas osa huipentaa Sofia Baumanin ja ViaTerran kamppailun. Sarja perustuu Mariette Lindsteinin omaan, uskomattomaan pakoon skientologia-liikkeen päämajasta Los Angelesissa.

ISBN 978-952-300-655-3

9 789523 006553

84.2 • atena.fi